

Urbvisning, jeg har givet de smaa Forsendere til at slaa sig sammen og forsende under et; men jeg skal dog, for at mine Udtalelser ikke skulle blive misforstaaede, tilføje, at Meningen selvfølgelig er den, at de over for Statskassen saa maa optræde som een Forsender. Det er dem, der maa optræde som een Forsender og sende det hele, medens Statsbanerne derimod ikke kunne indlade sig paa at samle til een Forsendelse, hvad der i Virkeligheden træder frem som Forsendelser fra flere, det er jo en Selvfølge.

B. Pedersen: Da jeg ikke er blandt de Medlemmer, der have stillet denne Forespørgsel har jeg ikke paa noget tidligere Stadium villet indlade mig paa at deltage i Diskussionen, men inden vi ere færdige her, som det lader til snart vil ske, skal jeg tillade mig den Bemærkning, at vi nebe i Frederikssund for vort gode Andelslagteris Bedkommende heller ikke ere særlig tilfredse med, at vi have faaet denne betydelig forøgede Udgift med Hensyn til Forsendelsen af vore Varer. Jeg vil derfor ogsaa, idet jeg selvfølgelig i det hele taget kan slutte mig til de faldne Udtalelser, tillade mig at henstille til den højtærede Minister, om han ikke ved nærmere Overvejelse alligevel kunde bevirke en Forandring, nogen Væmpelse paa dette Punkt, thi de Udgifter, vi have faaet ud over dem, vi tidligere havde, ere sandelig meget betydelige.

B. Christensen: Ja, det er kun en kort Bemærkning, foranlediget ved, at den højtærede Minister gentagne Gange stærkt hævdede, at han handlede i god Overensstemmelse med Loven. Heri er jeg ikke saa fuldstændig enig med den højtærede Minister. Jeg erkender dog, at jeg ikke er Jurist, og maatte ikke forstaaar at fortolke Loven fuldtud rigtig i alle Etækelheder. Det blev af den ærede Ordfører for Forespørgerne hævded, at Returfragterne i mange Tilfælde vare meget forhøjede, og han fremsførte flere Eksempler herpaa. Jeg har gentagne Gange, siden Loven traadte i Kraft, jeg kan næsten sige, hver Gang jeg har mødt en Købmand af mit Bekendskab, maattet friste den tunge Skæbne at blive skældt ud, og det navnlig for Returfragten. Naar en Købmand har faaet sendt en Kasse med Cikorie eller Suffer eller, hvad det nu har været, fra København til Ringsted, har Fragten været 30 Ore, naar den ikke har vejet, jeg tror, 100 Pund, men naar han skulde sende denne Kasse tilbage, var det atter 30 Ore, i Strid med Lovens § 61, at tomt Returgods kan sendes mod en af Sernbanedæsenet fastsat

lav Fragt. Jeg gaar ud fra, at dette „kan“ skal forstaaes som „skal“, at Meningen ikke er her, at man for tomt Returgods kan komme op mod Fragten for selve Varen, og hvis det ikke er Meningen, kan jeg ikke indse, at den ærede Minister er i fuldkommen Overensstemmelse med Loven, naar Fragten for en tom Kasse, som maatte vejer 1 eller 2 Pund, er den samme som Fragten for den, naar den indeholder Varer indtil 100 Pund. Jeg paaastaar derfor, saa vidt jeg kan se fra mit Lægemandsstandpunkt, at den højtærede Minister her er i Overensstemmelse med Lovens § 61.

Indenrigsministeren (Hørring):

Det ærede Medlem, der nu havde Ordet, (B. Christensen) lægger en Betydning ind i Lovens Udtryk „lav Fragt“, som ikke ligger deri. Han forstaaer dette saaledes, at en Fragt aldrig er lav for tomt Returgods, naar den ikke i alt Fald er lavere end den for selve Varen. Det staar der intetsteds noget om. Saa fremt Varen er af en saadan Bestaafenhed, at den gaar for Minimumsfragt, gaar den altsaa for den laveste Fragt, man overhovedet tager, nemlig 30 Ore, altsaa en saa lav Fragt, som Banerne kende, men saa er der heller ikke noget i Vejen for, at selve Emballagen kan komme til at koste samme Fragt, som er den laveste Fragt, Banerne overhovedet kende for den Forsendelse. Lav bliver begge Dele, og Spørgsmaalet er blot, om 30 Ore virkelig er for meget for at sende en stor Kasse paa den Afstand; det er Spørgsmaalet. Der er saaledes, som det ses af Tariffen, gjort Forskel paa forskellige Slags Emballage, idet nogen Emballage er sat lavere end anden Emballage. Kasser ere satte noget højere, fordi det netop har været disse forskellige Kasser, man vilde til Livs. Den Bestemmelse, der kom ind her om Betalingen for tomt Returgods, har, jeg kan gerne sige, haft et dobbelt Formaal, her haft det Formaal at staffe Vanen en Indtægt, men da navnlig ogsaa at staffe Vanen fri for Forsendelse af en Mængde Emballagestykker, som staffer Banerne stor Ulejlighed og en Ulejlighed, der ikke svarer til den Værdi, som Emballagestykkerne have. Det var navnlig tomme Kasser, paa hvilke man tog Sigte i saa Henseende, og derfor kan man ikke gaa dertil, at man sætter Fragten for Befordring af tomme Kasser saa lav, at denne Fragt overhovedet ikke kommer til at virke i den Retning, som jeg fremhævede, nemlig til at forringe Massen af Forsendelser af tomme Kasser. Det ærede Medlem for Frederikssund (B. Pedersen) omtalte igen Forhøjelsen af